

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Magdaleny Kopras

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016r. sprawy

P. S.

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 20 listopada 2015 roku, sygn. akt. III K 557/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 zł oraz wymierza mu opłatę w wysokości 180 złotych.

Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 roku w sprawie III K 557/15 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw z art. 278 § 1 k.k. (k. 1189 – 1192).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła obrońca oskarżonego w zakresie dotyczący rozstrzygnięcia o karze (k. 1203 – 1206)..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do zarzutów obrońcy zawartych w apelacji należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się do pierwszego ze stawianych przez skarżącą zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. to okazał się on zupełnie chybiony. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost i wyraźnie wynika bowiem, że Sąd Rejonowy dokonał rozważań dotyczących obu stanów prawnych, tj. z chwili popełnienia czynów przez oskarżonego oraz z chwili wyrokowania (k. 1138 – 1139). W konsekwencji

Sąd Rejonowy uznał, że poprzednio obowiązujące brzmienie przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k., tj. przed dniem 1 lipca 2015 roku, nie było korzystniejsze od tego obowiązującego obecnie, albowiem naczelną przesłanką pozwalającą na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary jest istnienie wobec danego oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z uwagi na to, iż prognozy takiej wobec oskarżonego nie można było sformułować, również i poprzedni stan prawny nie pozwalał na zastosowanie wobec niego przepisu art. 69 § 1 i 2 k.k. Taka argumentacja Sądu I instancji jest poprawna i zasługiwała na akceptację Sądu odwoławczego. Z tego względu nie można było podzielić wyводу skarżącej w tym zakresie.

W dalszej kolejności odnieść się należy do drugiego ze stawianych przez obrońcę oskarżonego zarzutów dotyczącego już stricte rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Skarżąca podniosła, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k., albowiem nie zastosował wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Obrońca oskarżonego wskazywała, że oskarżony zmienił swoje życie, a jego uprzednia karalność związana była z błędami młodości, które miały miejsce przed 20, a nawet 30 laty. Zwróciła również uwagę na postawę oskarżonego w trakcie procesu.

Argumentacja skarżącej w tym przedmiocie okazała się jednak całkowicie chybiona. Przede wszystkim bowiem trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że oskarżony był już uprzednio sześciokrotnie karany, w tym aż pięciokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wskazuje to na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego i ukształtowany już w jego osobowości nawyk popełnienia przestępstw, szczególnie przeciwko mieniu. Natomiast tego rodzaju przestępstwa są szczególnie społecznie szkodliwe, z uwagi na ich powszechność i dotkliwe konsekwencje dla pokrzywdzonych. Ponadto wbrew opinii skarżącej uprzednia karalność oskarżonego nie jest związana jedynie z jego młodzieńczymi błędami, albowiem dwa poprzednie wyroki, które wobec niego zapadły, zostały wydane w relatywnie nieodległym czasie, tj. w 2006 i 2012 roku. Oskarżony więc konsekwentnie realizuje życiową drogę związaną z popełnianiem kolejnych przestępstw. Nie można również w żadnym razie zgodzić się ze stanowiskiem dotyczącym rzekomej zmiany życiowej oskarżonego, skoro pięć z sześciu orzeczonych mu kar pozbawienia wolności z poprzednich wyroków odbywał w warunkach zakładu karnego, a mimo to nie zmienił swojego postępowania i konsekwentnie popełnia nowe przestępstwa, czego najdobitniejszym dowodem jest niniejsze postępowanie, w którym uznano go winnym kolejnych kradzieży. Oskarżony jest więc sprawcą niepoprawnym, który nie poddaje się resocjalizacji, nawet tej penitencjarnej. Z tego względu w pełni prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, iż niemożliwym jest sformułowanie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dotychczasowa linia życia oskarżonego dowodzi tego, że notorycznie powraca on do popełniania przestępstw, które stały się dla niego sposobem na życie i zdobywanie środków utrzymania. Oskarżony zamiast dopuszczać się kolejnych kradzieży powinien bowiem postarać się o uzyskanie uczciwego zatrudnienia. Wobec takiego sprawcy stosowanie probacji jest niedopuszczalne. Sąd odwoławczy podkreśla, że postawa oskarżonego wskazuje, na to, iż nie respektuje on w ogóle panującego porządku prawnego i pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości miałaby wobec niego jedynie jeszcze bardziej demoralizujące oddziaływanie. O ile prawidłowo wskazał skarżący, że uprzednia karalność oskarżonego nie jest formalną przeszkodą do zastosowania instytucji przewidzianej przepisem art. 69 § 1 i 2 k.k., to jednak w przypadku oskarżonego jest to niemożliwym, z powodu powyżej wskazanych okoliczności.

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje rozważania Sądu I instancji, w których przedstawił on z jakich powodów niemożliwym było warunkowe zawieszenie wobec oskarżonego orzeczonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 278 § 1 k.k. uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności miał prawidłowo na względzie okoliczności łagodzące, na które wskazywała skarżąca, tj. jego postawę w toku procesu. Miało to należyty wyraz w rozmiarze orzeczonej kary pozbawienia wolności i nie można okolicznościom tym nadawać nadmiernego znaczenia.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.). Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki (50,00 złotych) oraz opłata za drugą instancję (180,00 złotych).

Małgorzata Susmaga